H. P. Bigest

Isten űrhajója

fantasztikus! regény

Harmadik könyv: Szövetség

1.

Ahogy telt múlt az idő odalent, az elsőnek teremtett földi világban, Lucifer bíztatására az emberek nehéz kérdéseket tettek fel egymásnak.

– Miért van valami? Miért nincs inkább semmi?

Képzelőerejük és vérmérsékletük szerint feleltek önmaguknak.

A kínaiak szerint kezdetben, amikor az ég és a föld még tojás alakú káosz volt, Pan Ku megszületett a tojásban, és ott élt tizennyolcezer esztendeig. És ekkor a Jang tiszta elemeiből megformálódott az ég, a Jing durvább elemeiből pedig a föld.

A maják úgy gondolták, hogy az istenek sokáig elmélkedtek, mire megvilágosodtak, és íme, megvilágosodtak, megjelent az Ősfényhajnal, és terveikben megjelent az ember. Ennek utána elgondolták a fák és folyondárok növekedését, az élet születését és az ember alkotását, és a sötétségben és fénytelen éjszakában ekképpen szerezte mindezt Égszíve, az, akit Hurakánnak mondanak: – Jöjjön immár, és legyen! Népesüljön be az üresség!

A germánok válasza szerint a Köd Birodalmából áradó dér és a Tűz Országából jövő meleg levegő találkozásánál egy óriási tehén is keletkezett, nyalta, nyalogatta a sós dérsziklákat, s íme, a sziklák emberi formát öltöttek, kilépett belőlük a fenségesen szép Bur isten. Bur isten gyerme-kei óriás lányokkal házasodtak össze, s isteni gyermekeket hoztak világ-ra: az első gyermek Odin volt, a legbölcsebb, leghatalmasabb az istenek között. Ő lehelt életet egy fatörzsbe, abból a fából valók vagyunk mi, germán emberek.

A görögöknek is megvolt a maguk meséle. Kezdetben csak Khaosz, a tátongó üresség létezett, belőle vált ki Erbosz, az alvilági Sötétség, és Nüx, a fekete Éjszaka. Aztán megszületett Gaia, a széles mellű Föld, a világmindenség megingathatatlan alapja, s önmagából hívta létre Uranoszt, az Eget. Akkor már megjelent a világban minden élet ősforrása, a Szerelem. Az Ég a Föld után kívánkozott, s Gaia a százkezű Hekatonkheireket, az egyszemű Küklópszokat és a Titánokat hozta világra.

Mindegyik nép kapisgált valamit, de az igazsághoz legközelebb a zsidók jutottak. Nem véletlenül. Gábriel súgott nekik.

– Azért van a semmi helyett valami, mert így rendelte az Örökkévaló.

Csakhogy Lucifer is befészkelte magát a héberek sorai közé, hol az egyik, hol a másik fülébe suttogott, míg aztán ezek össze nem vesztek a *részleteken.*

– Egyrészt szép dolog volt az Örökkévalótól, hogy a semmi helyett valamit teremtett, másrészt azonban nyugodtan kihagyhatta volna a teremtésből az én szomszédomat, Böhmöt, aki éppen az én boltommal szemben nyitott üzletet, és kiírta az ablakba, hogy nála olcsóbb a rebarbara, mint nálam, és ezzel minden vevőmet magához csábította, pedig ő egyáltalán nem árul rebarbarát! – ágált a kopasz Klein.

Erre Böhm is odanyilatozott, hogy Isten alaposan mellényúlt, amikor Kleint teremtette, mert az nem csak hajban lett fogyatékos, de esze sincs túl sok. Minek él az ilyen?

Tépték a másik szakállát, gyalázták egymás nemzetségét, végül megállapodtak abban, hogy efféle kérdésekkel foglalkozzon csak egy bizonyos Lévi nemzetsége, kiket levitáknak neveztek, a többi törzs tagjai fogadják el ezek hitbéli magyarázatát a teremtéssel kapcsolatban, és csak ügyes-bajos dolgaikkal törődjenek. Mentek is a dolgok a maguk útján. A leviták istenfélő életvitelükkel példát mutattak a többieknek, akik cserébe eltartották őket, amazok meg cserébe szemet hunytak afölött, hogy a többi törzs tagjai magasról tesznek az erkölcsös példára.

Gábrielnek ez nem tetszett.

Attól tartott, ha Isten netán a közeles jövőben meglátogatja a Földet, nemhogy Főangyalnak nem fogja kinevezni, de még lejjebb teszi őt az égi rangsorban, és nem viszi magával újabb teremtő útjára, hanem itt hagyja ezek közt az erkölcstelen vademberek közt örök időkre. Kiválasztott hát a leviták közül egy Ábrám nevű férfiút, sokat diskurált vele az Úr nevében, rávette, hogy széltében-hosszában terjessze el a zsidó férfiak közt, hogy azok, akik igazán hiszik az Istent, áldozzák Neki testük kis darabját, húst a húsukból, igaz hitüket ezáltal kimutatva.

Sokáig alkudoztak, honnan vágják ki azt a darabkát testükből a férfiak. Szóba került a bal lábuk kisujja, valamely fülcimpájuk, avagy az orruk hegye. Ábrám eme felvetéseket sorra megvétózta, mondván, ahhoz, hogy Izráel népe biztonságosan megvethesse lábát a Földön, mind a tíz lábujjukra szükségük van. A fülcimpa lemetélését is visszautasította, mondván, a népből sokan fülbevalót viselnek, mit éppen a cimpába fúrt lyukon rögzítenek a fülhöz, kedves szokás ez, minek igen örülnek, hiba volna hát útját állni efféle örömüknek. Ábrám az orrhegy lemetélésének ötletét is elutasította, mégpedig azzal érvelve, hogy hiszen éppen a nagy,

kampós orr különbözteti meg őket más népektől már első ránézésre, hiba volna tehát az orrhegyeket lemetélni.

– Jó – mondta végül Gábriel megmérgesedve –, egy napot kapsz. Holnap reggelre döntened kell, különben érvénytelenné válik az ígéretem, amely szerint igyekszem a te néped érdekében járni az Úr előtt, hogy szövetségre lépjen veletek.

Ábrám megbeszélte a dolgot a feleségével.

Sára okos asszony volt.

– Látok én rajtad olyan darabocskát, amely felesleges – mondta az ő urának –, hiszen amikor feltárom neked az én ölemet, az a darab úgy vissza-húzódik rajtad, mintha ott se lett volna, és a te felmeredő vessződ kedves lesz az én szememben a sima fejével. Ráadásul – tette hozzá az okos asszony – a te tisztálkodásodat is megkönnyítené, ha nem volna ott amaz fityma, hogy mindenféle undokságot összegyűjtsön, ha napokig nem mosod meg.

Ábrám pedig, belátva, hogy asszonynak igazsága vagyon, áldozó késével még aznap lemetszette a farka előbőrét, s tálcán vitte másnap Gábrielnek.

– Eme gyűrűt ajánljuk fel a mi Urunknak és Istenüknek, szövetségünk jeléül.

Gábriel megszemlélte az ajókagyűrűhöz hasonló darabkát, majd azt mondta:

– Jól van. Mától fogva minden újszülött fiúgyermek testéről metéljétek le eme gyűrűt a születésük utáni nyolcadik napon, amikor egyúttal nevét is megapja a gyermek.

Így is lett.

Ábrám elsőként a fiain és szolgáin végezte el a *brit mila* szertartá-sát, azután a törzsének valamennyi férfija megtette ezt, s a divat az összes zsidó törzsben tovaterjedt.

– E hitvány kis leffentyű igazán megéri, hogy rajta az Örökkévaló különös figyelmét megváltsuk magunknak, már amennyiben igazuk van a lévitáknak, és valóban ott trónol a felhők magasában amaz Isten. De meg ha tévedne is Ábrám, vagy ha csak az ő hóbortos felesége ókumu-lálta ki eme dolgot, hát sokat akkor se veszítünk rajta.

Ábrám legifjabb fia, az akkoriban született Izsák is átesett a szertartáson, s bizony mondom néktek, erős és egészséges gyermekké cseperedett.

2.

Lucifernek persze nem tetszett ez dolog. Ő meg volt győződve róla, hogy az ember Gábriel homályos és megalapozatlan ígéretei nélkül is

képes sikerrel megállni a maga lábán, mintegy az Úr ellenében is. Azon mesterkedett, hogyan vegye rá a zsidókat az istentagadásra, miképp mondasson velük nemet.

Gábriel alakját vette magára, így jelent meg Ábrám előtt egy nap.

– Az Örökkévaló újabb üzenetet küldött neked énáltalam, Ábrám.

– Na, ilyen postást se láttam még! – nevetett Ábrám. – Mi az a hátadon, csak nem szárny?

– De bizony szárny, Ábrám. Miért, mit gondoltál? Az Örökkévaló postása talán szamárháton üget? Én repülve hozom az Ő üzenetét teneked, hogy mielőbb a füledbe jusson.

– Na mondjad akkor, mit üzen a Fennvaló?

– Azt mondta, szép és igen tetsző, hogy a testetek egy darabjával adóztok Neki, kimutatván az iránta való tiszteleteteket, de Te is tudod, és én is tudom, hogy az a felajánlott gyűrűcske nem oszt, nem szoroz, sőt nélküle egészségesebb életet élhettek. Hanem azt kéri tőled, olyan áldozatot hozz hited bizonyságául, olyasmiről mondj le, ami a szívednek felettébb kedves.

– Nem bánom – sóhajtott Ábrám –, leölöm az összes juhomat és tehenemet, pedig azok igen-igen kedvesek az én szívemnek.

– Kevés – csóválta a fejét Lucifer.

– Lebontom hát fejem fölül a sátrat, amely megóv esőtől, széltől, vihartól...

– Szép felajánlás, de attól tartok, az Úr nem éri be ennyivel.

– Mi akar hát? – komorodott el Ábrám. – Mit áldozzak fel?

– Nem mit, hanem kit.

– Csak nem az én feleségemre vetett szemet?

– Hogy gondolhatsz ilyet?

– Tudom, amit tudok! – felelte Ábrám. – Az akhájok istene aranyeső meg lúd képében látogat a Földre, hogy titokban elhálja a görög asszonyokat.

– Az akhájok istene nem igazi.

– Nem-e? Annyian vannak, mint a nyű!

– De neked csak egy Istened van!

– Mert egy is éppen elég. – Ábrám nagyot sóhajtott. – Néha még sok is.

– Ezt meg se hallottam. Ha csak nem akarod, hogy hitetlenségedért halállal büntessen téged.

– Isten őrizz! – hunyászodott meg Ábrám. – Igaz, hogy öregember vagyok, de még szeretnék sokáig élni.

– Hát akkor fogadj szót, és mutasd meg Neki, milyen szilárd és mély a te hited, és legkisebb fiadat, Izsákot áldozd fel neki!

E szóra igencsak elkomorult Ábrám. Féltucat gyermeket nemzett már korábban ettől-attól, mert felesége meddőnek bizonyult, s már igencsak

benne járt a korban, amikor – mindkettejük nagy meglepetésére – Sára viselős maradt, miután az akkor már százesztendős pártiárka ímmel-ámmal meglátogatta őt egy éjjel. Kettejük egyetlen, késői gyermeke rég látott vígságot hozott Ábrám sátrába, megfiatalítván szülei szívét.

A férfi komor arca láttán Lucifer igen megörvendett. Íme, a pilla-nat, amelyben az istenfélő pátriárka kimondja a régen várt nemet!

Ábrám nehezen lélegzett. Lucifer szenzorai azt is érzékelték, hogy az öregnek ki-kihagy a szívverése. Lucifer azonmód izent Sárának, jöjjön sietve, és egy citrom levével alaposan dörzsölgesse meg férje szíve tájékát, itasson egy meszely bort vele, nehogy elpatkoljon az öreg, mielőtt a várt nem-et kimondja.

Jött is Sára a citrommal és a borral.

– Mi lelt, édes uram, olyan halovány vagy, mint kit kígyó mart meg!

Nem volt légből kapott az asszony hasonlata, mert ama fekete kelgyó kölykei számosan csúsztak-másztak a birtok füvei közt, s nem egy frissen körülmetélt istenhívőt martak halálra.

Ábrám hagyta, hogy a szíve táját Sára jól átmasszírozza a citrom levével, felhajtotta a bort, orcájába visszatért a szín, noha a szeme komor maradt.

– Semmi bajom immár – mondta Sárának. – Elmehetsz.

Mikor ismét kettesben maradtak, Ábrám csak annyit mondott a Gábriel ájtatos képében türelmetlenül várakozó Lucifernek:

– Meglátom, mit tehetek.

Lucifer visszahúzódott, majd lopakodó módra kapcsolva, láthatatlanul sertepertélt Ábrám közelében.

Az öregember néha az öklét rázta a mennybolt magasára, mintha tudta volna, hogy arról közeledik Isten űrhajója, pedig hát azt sem Lucifer, sem Gábriel nem tudta, mert a nagy csészealj semmiféle jelet nem kül-dött, nem is küldhetett a Földre. Mégpedig azért nem, mert ama féreg-lyuk, amelybe Logosz vezette, nem a hazai naprendszerre nyílva vetette ki magából a Logoszt, hanem százötven parszeknyire onnan, a Nyilas csillagkép környékén.

– Újratervezés! – adta ki a parancsot a komputer magamagának, de igencsak halkan, nehogy fölébressze a szundikáló Istent.

3.

Mindez alatt sorra múltak a földi napok, Ábrám egyre komorabb lett. Dührohamaiban, melyek gyakran elővették, már nem az öklét rázta, hanem ősz haját és fehér szakállát tépte. Sára hiába küldte éjszakánként a szolgálólányait maga helyett Ábrám hálófülkéjébe, az öreg elzavarta mindet.

Egy reggel aztán Izsákot szólította.

– Jöjj, szerelmetes fiam, készüljünk az útra.

– Hová megyünk, apám? – kérdezte a gyermek.

– Csak ide, nem messze, a Moriah hegyre.

– Hú, de szuper! – tapsikolt Izsák. – Arra még sosem jártam! – Örömében szökdécselni, s kiáltozni kezdett. – Felvisz az én apám engemet a Moriah hegyre!

Örömkiáltásait meghallotta a legifjabb bátyja, bizonyos Izmael, akit Sára szolgálólánya, Hágár hozott a világra, mégpedig éppen tizenhárom évvel Izsák születése előtt. Izmael azon a nyáron töltötte be a tizennyolcat, erős, deli legény volt, sanda szemmel nézte, hogy apjaura mennyire odavan az új porontyáért.

Jött is azonmód, mégpedig futva.

– Ez nem igazság! – kiáltotta. – Engem vigyen apám a Moriah hegyre! Én erős vagyok, cipelem a málhát, tudok tüzet rakni, lándzsámmal keresztüldöföm a hegyi oroszlánt is, ha magára támad!

– Miket beszélsz itt össze? – förmedt rá az apja.

– Imádkozni is tudok maga helyett, ha kell! – dicsekedett Izmael. – Ne vegye szerénytelenségnek, de maholnap a birtokot is jobban elkormányoznám, mint maga.

– Milyen birtokot? – meredt rá Ábrám.

– Hát ezt, az egészet – mutatott körbe Izmael. – Ha magát elviszi az ördög, úgyis az enyém lesz itt minden.

– Lófasz lesz a tied! – üvöltött Ábrám. – Takarodj innen, ne lássalak többet!

Izmael megrettent.

– Ugyan mi rosszat mondtam? Ádám apánk is megmurdelt, Noah papát is magához szólította a Fölöttünk Való, maga is tudja, hogy ebben nincs kivétel. Porból lettünk, porrá válunk valamennyien. Még ez a csipszar is földobja a pacskert, ha eljön az ideje – mutatott pásztorbotjával a szájtátva bámuló öccsére.

Több se kellett szegény megviselt idegzetű Ábrámnak. Korát igencsak meghazudtoló fürgeséggel ugrott a két fia közé, még az ugrás adta lendülettel ragadta meg, és csavarta ki Izmael kezéből a botot, és üvöltve ütlegelni kezdte vele a fiatalembert.

– Tudod, mit kapsz a lófaszon kívül? Ezt! Meg ezt! Meg ezt!

– Segítség! – szűkölt Izmael. – A vénembernek elment az esze!

Sára futott oda, kezét a kötényébe törölte.

– Elég! Elég, édes uram! Hagyd abba!

Ábrám leeresztette a botot.

– Hála a Seregek Urának! – zihálta Izmael.

– Isten nevét hiába a szájadra ne vedd! – fordult feléje Sára, miközben a még mindig tátott szájú Izsákot magához ölelte. – Milyen példát adsz te a te öcsédnek? Jól mondta az apád, amit mondott neked. Nincs itt terád szükség. Még ma elhagyod a birtokot, és feléje se nézel soha többet.

Na de erre a szóra Izmael anyja is ott termett, csak úgy rengett a hatalmas keble, amelynek láttán Ábrám még vénkorára is izgalomba jött, ha himbálózni látta. De Sára asszony nem hagyott időt férjének a fölgerjedésre.

– Te is eltakarodsz innen a fiaddal együtt, de rögvest! – kiáltott Hágárra.

Hágár ekkor hatalmasat köpött. Ahol köpete földet ért, kiégett a fű, a föld megolvadt, tölcsérszerű kráter nyílt egyre szélesebbre és szélesebbre. A kráter mélyéből két fekete robot ugrott elő. Szarvuk, patájuk és csimbó-kos farkuk volt, mint Lucifernek. Az egyik Hágárt kapta a hátára, a másik a nyakába vette Izmaelt, és nyerítve elvágattak velük, ki a sivatagba.

Így esett, hogy Izmael a zsidók köréből el lett űzve és ki lett tagadva, és ha Lucifer robotjai nem segítik át őt anyjával együtt a birtokot körülölelő sivatagon az arabok földjére, Izmael talán meg se marad, s nem lesz – később születő fián, Kedaron keresztül – Mohamed próféta ősapja.

4.

Ábrám és Izsák másnap kora hajnalban indultak útnak. A gyerek jókedvűen szaladgált némán baktató apja körül.

– Mit csinálunk majd a hegyen, édesapám?

– Áldozatot mutatunk be az Örökkévalónak.

– Miért kell neki áldozni? – érdeklődött Izsák.

– Mert így van megírva.

– Hol?

– Aki kíváncsi, hamar megöregszik – felelte rosszkedvűen az apa. – És ne ugrabugrálj, mert elesel, és kitöröd a nyakad.

A gyerek megállt, ránézett.

– Nem is tudsz olvasni! – nevetett.

Ábrám nyakon legyintette.

Izsák szeméből kibuggyant egy könnycsepp.

– Még soha nem ütöttél meg – hüppögte. – Már nem szeretsz engem?

– Dehogynem szeretlek. – Ábrám leült egy kőre, térdére vonta a könnyező gyereket. – Jobban szeretlek, mint bármit és bárkit ezen a földön.

– Akkor miért ütöttél meg?

– Az Örökkévaló is azokra sújt le, akiket a legjobban szeret.

– De miért tesz ilyet?

– Azt nem tudom – felelte Ábrám. – Állítólag így van megírva. És mielőtt megint a szememre vetnéd ama hiányosságomat, hogy nem tudok olvasni, tudd meg, hogy az Írás szavai szájról szájra szállnak a népünk körében, így mindenki tudja, amit tudnia kell.

Izsák figyelmesen hallgatta.

– És amit nem kell tudnunk, azt honnan tudhatjuk meg? – kérdezte.

Ábrám ekkor magához ölelte, és megcsókolta.

– Menjünk, kisfiam.

Már a hegyre vezető szerpentinen kaptattak fölfelé, amikor Izsák újra megszólalt.

– Mit áldozunk az Örökkévalónak?

– Egy kost – felelte az apja.

– Csapdával fogjuk meg? – kérdezte a gyerek.

– Hurokkal – felelte az apja. – Azért hozom a kötelet.

– Hú, de izgalmas lesz! – tapsikolt Izsák. – Ha elmondom otthon a többi gyereknek, hogy hurokkal fogtunk meg egy kőszáli kecskét, nem fognak hinni nekem.

– Hát majd nem mondod el.

– Dehogynem! – felelte a gyerek. – Csak tudja meg mindenki, hogy az én apám a legügyesebb apa az összes apa közül!

– Jól van, ne beszélj annyit, mert kihűl a szád!

Némán baktattak tovább.

Csakhamar felértek a hegy tetejére.

– Megjöttünk. – Ábrám nehezen lélegzett. – Ott az a nagy, lapos kő éppen megteszi oltárnak. – Leakasztotta válláról a kötéltekercset. – Add a kezed!

A gyerek szeme elkerekedett.

– Én dobjak hurkot a kecskére?

Ábrám nem felelt.

Izsák tekintete ekkor megrebbent.

– Értem – szólalt meg. – Én leszek a kecske.

Lucifer egy bodzabokorból figyelte a jelenetet.

Izsák engedelmesen összekulcsolta a kezét, és hagyta, hogy az apja megkötözze. Ábrám hosszan babrált a csomóval.

– Ne húzd az időt, apám! – mondta a gyerek. – Kötözd meg a lábamat is!

És Ábrám a fia bokáit is egymáshoz csomózta.

Lucifer nem hitt a szemének.

Hát minden hiába volt? Hiába keresztezte a zsidók vérvonalát a szabadlelkű cigánylányokéval? Ezek mindent beszopnak? Hogyan képes egy gyerek beleegyezni abba, hogy az apja föláldozza őt, mint egy juhot? És ez az Ábrám? Hát kő van ennek a szíve helyén? És az agya, az Isteni teremtés eme csúcsteljesítménye, ez a sárgadinnye nagyságú bioszámítógép, ez miért engedi, hogy holmi félelem blokkolja az áramköreit? Mit gondol ez? Hogyan engedelmeskedhet egy általa sosem látott seregparancsnok hallomásból ismert akaratának? Na és Gábriel? Nyilván tudomást szerzett a dologról. Alighanem itt dekkol valahol, és drukkol Ábrámnak. Ő miért akarja Isten nevében arra kényszeríteni ezt a jámbor marhát, hogy saját, szeretett kölyke torkát elmetssze?

Gábriel a szemközti bokorban kuksolt. Ajkát beharapva nézte, ahogy Ábrám felemeli és kőoltárra helyezi megkötözött gyermekét. Járulékos veszteség, gondolta. A hit hegyeket mozgat. Isten megdicséri majd, ha megtudja, milyen hihetetlen hitet sikerült az emberbe plántálnia. Ragyogó pillanat lesz, ha csak az utolsó minutában Lucifer bele nem köp a levesébe.

A szemközti bokor ágai nem reszkettek. A fekete angyal nem moccant. Ő is arra gondolt, amire Gábriel: járulékos veszteség. Egy gyerekkel több vagy kevesebb... Nem oszt, nem szoroz. Viszont a dolog következményei hatalmasak lesznek. Ha elterjed, mi történt ezen a hegyen – már pedig el fog terjedni, arról ő gondoskodik –, iszonyodva fordul el a nép az olyan Istentől, akinek követe képes ilyen istentelenségre rávenni vala-kit. Szerencsétlen vénember, gondolta. Nyilván nem tudja, mit cselekszik.

A szerencsétlen vénember pontosan tudta, mire készül. Köntöse bugyrából előhúzta a kést. Az égre pillantott. Az ég üres volt, se felhők, se madarak, se semmi. Odalent azonban ragyogtak a napsütötte oltár fehér kövei.

– Miért van valami, miért nincs inkább semmi?

– Mit mondasz? – kérdezte Izsák.

Ábrám ekkor a fia szemébe nézett.

És meglátta magát a gyermek szeme tükrében.

– Gyáva vén szar vagyok – mondta.

– Nem – szólalt meg a gyerek. – Te az én édesapám vagy.

Ábrám ekkor felemelte a kést.

A penge szikrázva verte vissza a nap sugarait.

– Látod, Isten?! – kiáltott a magasba Ábrám.

És Isten meglátta.

5.

A Logosz alig egy órája ugrott elő a mélyűrből a Naprendszerbe, és a komputer utasítására geostacionárius pályára állt. A számítógép vala-

mely véletlen folytán – amely, mint tudjuk: Isten felfedett arca – éppen a Nap és a Moriah hegy csúcsa közt stabilizálta az űrhajó helyzetét.

Isten az ablakban állt. Letekintett.

– Állj! – kiáltott. – Mi az ördög folyik odalent?

Ábrám ebben a pillanatban mozdult, hogy lesújtson – ahogyan az később egyértelműen kiderült: – önmagára. A megkezdett mozdulat ívének későbbi elemzése világosan kimutatta, hol ért volna célba a penge, ha Isten nem nyomja meg az íróasztalára nemrég felszerelt piros gombot.

De megnyomta, és az idő megállt.

Logosz nemrég dicsekedett el Istennek a hajó önfejlesztő rendszerének legújabb eredményével, amely szerint végtelen energiaforrásai immár képessé tették a csészealjat az idő megállítására.

– Ezt meg hogy értsem? – kérdezte akkor Isten, persze, már tudta is a választ. Így van, és kész.

Logosz belekezdett volna a dolognak a húrelméleten alapuló tudományos magyarázatába, miszerint...

– Hagyjuk! – legyintett Isten. – Ezerszer megmondtam már, hogy a részletek nem érdekelnek.

Persze, mint minden Isteni Igazság, ez is tartalmazta önmaga ellenkezőjét is. (Igen és Nem.) Mert abban az ezredmásodpercben például, amikor az űrhajó ablakán kitekintve Isten szemébe vert Ábrám késpengéjének szikrázása, az Urat igenis érdekelték bizonyos részletek. Éppen azért állíttatta meg az időt, hogy az előzményekről részletesen tájékozódjon.

Logosz a következő ezredmásodpercben bio-elektro-telepatikus kapcsolatot teremtett Gábriel számítógépagyával, és máris továbbította Istennek az ott talált információkat.

Isten a szakállát vakarta.

– Te mit tennél Ábrám helyében, ha Izsák a te fiad volna? – kérdezte a komputert.

– Fogalmam sincs – felelte Logosz.

Isten meghökkent egy pillanatra. Ilyen választ még soha nem kapott a komputerétől. És ami még érdekesebb, ő maga sem tudta, mit felelne. Ekkor villant át az agyán először, mi lenne, ha saját hús-vér fia volna? A gondolattól zavarba jött. Tovább vakarta a szakállát, amíg odalent állt az idő.

Az ég elsötétült, mivel a fotonok – idő híján – nem juthattak el a Föld felszínére. Ábrám és Izsák valamely egészen különös módon tuda-tában voltak annak, hogy köröttük megállt az idő. Könnyűnek érezték magukat, mintha a sötét semmiben lebegnének, sőt, mintha ők maguk is e semmi

részei volnának, mégis éreznének és gondolkodnának. Érezték, hogy semmit nem éreznek, és tudták, hogy semmire sem gondolnak.

Az idő e szünetét kihasználva Isten parancsot adott a komputer-nek. Ha nem állt volna az idő, akkor Logosznak hosszú percekre lett vol-na szüksége arra, hogy a szárnyas robotok segítségével teljesítse Isten akaratát. De mivel az idő állt a földi dimenzióban, Logosz megnyitott egy másik húron lebegő valóságot, amelyben a sebtiben mozgósított robotkülönítmény leszáguldott a Földre, egyikük becserkészett és elfogott egy magányosan kóricáló kőszáli kost, másikuk felkapta a kőoltáron heverő gyereket, helyébe fektették a kost, egy harmadik robot kissé más szögbe állította Ábrám felemelt karját. Ekkor Isten megnyomta a zöld gombot (az is ott állt a piros mellett az íróasztalán), ekkor az alternatív valóságból visszakapcsoltak a fővalóságra, és az idő máris ott folytatódott, ahol az imént abbamaradt.

A Nap kisütött, Ábrám lesújtott, kése elmetszette a kos nyakát.

A kosnak nem volt ideje a meghökkenésre, Ábrám és Izsák viszont a meglepetéstől még hosszú másodpercekig csak pislogni tudtak egymásra.

Gábrielnek és Lucifernek sem volt könnyű megérteniük, miképp és miért történt, ami megesett. Gábriel érzékelte az időmegállás előtti tizedmásodpercben, hogy Logosz egy egész információköteget szippant ki memóriája bugyraiból, így mindjárt megértette, hogy Isten űrhajója ismét földközelben lebeg. Lucifer csak az idő kizökkenésének tényét appercipiálva vette tudomásul Isten közelségét, mivel ilyesmire a vén Kaporszakállún kívül más nem lett volna képes. Annak nem tudott örülni, hogy Isten a mindenhatóságával visszaélve beleavatkozik Gábriellel folytatott vetélkedésükbe, de a beavatkozás eredményét látva bele-nyugodott a megváltoztatott megváltoztathatatlanba.

Amikor Ábrám végre fellélegzett, felkapta a fiát, és bár korábban soha nem ragadtatta magát efféle férfiatlannak gondolt érzelemnyilvánításra, összecsókolta a gyereket, s miközben kibogozta az Izsák kezét és lábát béklyózó kötélcsomókat, könnyezve hebegett:

– Édes fiam, drága kis Izsákom, szemem fénye... Ugye, tudod, hogy nem öltelek volna meg? A saját szívembe mártottam volna a késemet, ha... – És csak ekkor fordította orcáját az égnek. – Köszönöm, Adonáj! Köszönöm, Istenem!

A gyerek nézte az apját, amint az kitárt karral, hajlongva gajdol.

– Hozsánna, hozsánna, hozsánna!

Nem haragudott rá. El is hitte, amit az a könnyeit nyelve dadogott neki, és gyerekszívében odanemillő szánalom támadt az apja iránt. Ez a furcsa érzés élete végéig megmaradt benne, éppen úgy, ahogyan a gúzsból

kimentett csuklóját és bokáját égető zsibbadástól se tudott többé szabadulni, soha életében.

– Térdeljünk le! – szólította az apja.

Izsák engedelmeskedett.

– Hozsánna! – kiáltott az ég felé Ábrám. – Mondd te is!

A balfelőli bokor megzörrent. Izsák odapillantott, s a méregzöld ágak közt vörösen izzó szempárba nézve ismételte az apja szavát:

– Hozsánna...

H. P. Bigest: The spacecraft of God
Fordította: Horváth Péter

A fordítás az ausztráliai
Kangaroo's Specific Forms L.T.D
engedélyével készült,

a szerzőnek a
TOPPING BOOKS PUBLISHING HOUSE
által 2011-ben megjelentetett kiadása alapján.

Minden jog fenntartva!

2019